

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Димитър Гальов**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9641** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. К. С. срещу решение от 13.07.2023г. по НАХД № 4565/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 132 състав. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К № 4268705, издаден от СДВР, с който на касатора е наложена глоба в размер на 400 лв. на основание чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба като неоснователна и претендира разноси.

Прокурорът намира, че жалбата е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа

на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства и е изяснил фактите по случая. При постановяване на оспореното решение, с което ЕФ е потвърден, СРС е приел за установено, че на 14.12.2020г., в 13:38 ч. автомобил собственост на касатора се движел в [населено място] по посочен булевард и посока на движение, като на конкретен номер бил заснет с автоматично техническо средство–мобилна система за видеоконтрол TFR1-M, № 509, разположена в автомобил на ОПП-СДВР, която заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила. Била измерена скорост на движение 84 км./ч., която след приспадане на 3 % възможна грешка била изчислена на 81 км./ч. Ограничението за скоростта на МПС било 50 км/ч., - за населено място. Бил изготвен снимков материал. Процесният ЕФ бил издаден на 16.12.2020г. срещу жалбоподателя като собственик на автомобила и ѝ бил връчен на 15.02.2023 г. В 14 дневен срок от връчване на ЕФ, жалбоподателката не представила в СДВР писмена декларация с данни за това, че друго лице е управлявало автомобила и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. От правна страна съдът е обсъдил приетите по делото доказателства и приложими законови разпоредби, както и тълкувателната практика във връзка с вмененото нарушение, за което е наложена глобата и е приел, че ЕФ е законосъобразно издаден, с правилна правна квалификация и яснота и точност на описание на нарушението и мястото му, като е ясно от прочита на ЕФ, че санкционирането на жалбоподателката като собственик на автомобила е за превишаване на разрешената скорост, с отчетена възможна грешка от 3 % при измерване на скоростта. Посочено е, че съгласно приложимите разпоредби на ЗДвП не е необходимо издаването на ЕФ да присъства контролен орган и нарушител за разлика от АУАТ. По отношение на техническото устройство въззивният съд е обсъдил представеното удостоверение и че при приложението на чл.30, ал.5 от Закона за измерванията, предвид, че отговаря на одобрения тип и се намира в употреба, се счита от одобрен тип.

Изложените от СРС мотиви за законосъобразност на ЕФ настоящият състав споделя и към които в пълнотата им препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК. В същите мотиви са обсъдени доводите, изложени от касатора и в касационната жалба относно допустимостта на издаването на ЕФ по съответния ред, съдържанието му и техническото средство, с което е установено нарушението. По довода за непълнота на описание на нарушението следва да се има предвид, че конкретният ЕФ, така както е посочил СРС съдържа съвсем ясно описание на нарушението, мястото и нарушените разпоредби. По отношение на обсъждане на доказателствата, такова има в обжалваното решение и правните изводи са изведени от такова обсъждане. Събрано е доказателство, че използваното средство е от одобрен тип – съответното

удостоверение, както и протокол за последваща проверка и е аргументирано защо следва да се кредитира.

Обжалваното решение на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.4 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.07.2023г. по НАХД № 4565/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132 състав.

ОСЪЖДА С. К. С., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата 80 лв. (осемдесет лева)–възнаграждение за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.